

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.582 van 11 april 2011
in de zaak A. 188.422/X-13.794.**

In zake : de v.z.w. MILIEUFRONT OMER WATTEZ
 woonplaats kiezend te 9700 OUDENAARDE
 Kattestraat 23
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Gwijde Vermeire
 kantoor houdend te 9000 GENT
 Voskenslaan 301

tegen :

de stad GERAARDSBERGEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk Van Heuven
kantoor houdend te 8500 KORTRIJK
President Kennedypark 6/24
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :

1. Hans SMIT
2. Stefanie LAUWAERT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Annouk Segers
kantoor houdend te 9200 DENDERMONDE
Franz Courteusstraat 29
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 juni 2008, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 8 april 2008 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Geraardsbergen waarbij aan Hans SMIT en Stefanie LAUWAERT de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een eengezinswoning met tuinberging op een perceel gelegen te Overboelare

(Geraardsbergen), Majoor Van Lierdelaan, kadastraal bekend sectie B, nr. 221/s/2.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 208.511 van 28 oktober 2010 worden de debatten heropend en wordt het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat gelast met het aanvullend onderzoek.

Bij arrest nr. 209.649 van 9 december 2010 wordt het arrest nr. 208.511 verbeterd.

Auditeur Wouter De Cock heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomenende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 maart 2011.

Kamervoorzitter Roger Stevens heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gwijde Vermeire, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Karel-Jan Vandormael, die loco advocaat Dirk Van Heuven verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Hans De Waele, die loco advocaat Annouk Segers verschijnt voor de tussenkomenende partijen, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 16 januari 2008 vragen de tussenkomende partijen een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een woning en tuinberging op een perceel gelegen te Geraardsbergen, Majoor Van Lierdelaan, kadastraal bekend sectie B, nr. 221/s/2.

4. Het betrokken perceel maakt, als lot 1, deel uit van een op 27 april 1998 vergunde, niet-vervallen, verkaveling.

Het betrokken perceel paalt tevens aan een habitatrictlijngebied en ligt voor ongeveer de helft in een VEN-gebied.

5. De watering “De Gavergracht” brengt over de aanvraag volgend advies uit :

“Betreft het vermelde bouwdoossier kunnen we U melden dat dit perceel in een zeer watergevoelige en overstromingsgevoelige zone gelegen is; Bouwen op deze plaats is zeer risicovol. Eigenlijk bouwt men hier in de natuurlijke winterbedding van de Dender. Het aanleggen van vijvers is hier zeker niet geschikt. De overloop van de regenwaterput naar het infiltratiegebied doet ons veronderstellen dat er uiteindelijk langs achter via een illegale gracht zal geloosd worden wat we ook niet kunnen toestaan”.

Op 8 april 2008 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Geraardsbergen de gevraagde stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partijen, evenwel onder de voorwaarde: “De ophoging van het perceel te beperken tot de toegang naar de achterliggende garage en een ophoging achter de woning van maximaal 10m achter de achtergevellijn”. Dit is het bestreden besluit.

Het is als volgt gemotiveerd :

“Gelet op de ligging in woongebied met landelijk karakter;
Gelet op de aanvraag tot het bouwen van een ééngezinswoning;
Overwegende dat er een ongunstig advies werd gegeven door de watering Gavergracht aangezien er gebouwd wordt in de winterbedding van de Dender;
Overwegende dat er tevens een opmerking van de watering gegeven wordt ivm een vermoeden van lozen via een illegale gracht;
Overwegende dat het dossier door de rioleringsambtenaar van naderbij wordt bekeken inzake de voorgaande opmerking en dat er indien nodig maatregelen zullen worden opgelegd in de rioleringsvergunning;
Overwegende dat de aanvraag gelegen is in een goedgekeurde verkaveling waar er reeds enkele woningen werden gerealiseerd;
Overwegende dat net zoals de woning op lot 4 de aanzet van de woning op de bouwlijn een kroonlijst heeft van minder dan 4.00m zoals de verkaveling het voorschrijft;
Overwegende dat op die manier de verkavelingsvoorschriften worden gerespecteerd;
Overwegende dat er een bijkomend dwarsprofiel werd opgevraagd teneinde de bergingscapaciteit van de grond na de bebouwing te kunnen inschatten;
Overwegende dat de ophoging over het volledige terrein wordt aangevraagd;
Overwegende dat dit, eveneens gelet op het ongunstig advies van de watering Gavergracht, dient beperkt te worden tot 10m achter de woning om erna het oorspronkelijk maaiveld aan te houden;
Overwegende dat de voorliggende aanvraag kan vergund worden maar dat de gevraagde ophoging achteraan de woning beperkt dient te worden tot een afstand van 10m achter de woning”.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

6. Zowel de verwerende partij als de tussenkomende partijen werpen bij wege van exceptie op dat de verzoekende partij niet op wettige wijze in rechte wordt vertegenwoordigd.

Meer in het bijzonder voeren die partijen aan dat het verzoekschrift is ondertekend door de voorzitter van de verzoekende vereniging. In zoverre een dergelijke handelwijze stoelt op een algemene delegatie verleend door de raad van bestuur, zou deze handelwijze in strijd zijn met de wet van 27 juni 1921 betreffende de verenigingen zonder winstoogmerk, de internationale verenigingen zonder winstoogmerk en de stichtingen (hierna: de v.z.w.-wet).

In hun laatste memorie voeren de tussenkomen de partijen nog
aan :

“4.

Bovendien is de gevolgde handelwijze in strijd met de V.Z.W.-Wet, aangezien deze laatste niet toelaat dat een algemene delegatie wordt gegeven aan de Raad van Bestuur om de vertegenwoordiging van de vereniging in rechte toe te vertrouwen aan om het even wie, op een algemene en ongelimiteerde manier.

5.

In casu had enkel de Raad van Bestuur de verzoekende partij kunnen vertegenwoordigen, wat niet het geval is.

6.

De tussenkomen de partijen scharen zich mee achter het standpunt van de verwerende partij, namelijk

(a) dat er in casu geen voldoende bewijs voorligt dat de raad van bestuur rechtsgeldig heeft beslist om tegen de bestreden beslissing vernietigingsberoep aan te tekenen bij de Raad van State;

(b) dat de statuten niet bepalen aan wie precies de externe vertegenwoordigingsbevoegdheid om in rechte op te treden kan gedelegeerd worden;

(c) dat de statuten op een niet-wettige manier de uiteindelijke beslissing tot ondertekening van een vernietigingsberoep wegdelegeren aan (één van) twee natuurlijke personen, hetgeen leidt tot een delegatie die niet overeenstemt met de VZW-wet.

7.

Bovendien zijn de tussenkomen de partijen het niet eens met de Auditeur, waar deze in zijn verslag stelt dat Artikel 5, Sectie 5, § 2 van de statuten van de verzoekende partij in samenhang zou staan met de voorafgaande paragraaf § 1, en dat bijgevolg de mogelijkheid om volmachten te verlenen ook zou slaan op de vertegenwoordiging van de vereniging (in rechte).

Integendeel wijst de redactie van twee afzonderlijke paragrafen erop dat § 1 slaat op de vertegenwoordiging van de vereniging, onder meer in rechte (wat dan minstens de tussenkomst van de Voorzitter en twee bestuurders zou vereisen), terwijl § 2 enkel slaat op andere rechtshandelingen, waarvoor dan op bepaalde manieren volmachten zouden kunnen verleend worden.

Het feit dat dit in twee verschillende paragrafen wordt weergegeven, maakt duidelijk dat men hier een onderscheid wenste te maken tussen enerzijds de vertegenwoordiging van de vereniging (raad van bestuur of Voorzitter + 2 bestuurders) en anderzijds, voor andere rechtshandelingen, het uitvoeren van beperkte en bijzondere volmachten.

Aldus is hier geen sprake geweest van een rechtsgeldige vertegenwoordiging van de vereniging”.

Beoordeling

7. Het vierde lid van artikel 13 van de v.z.w.-wet bepaalt dat de bevoegdheid om de vereniging in en buiten rechte te vertegenwoordigen “op de wijze bepaald in de statuten” kan worden opgedragen aan één of meer personen, al dan niet bestuurder of lid, die ofwel alleen, ofwel gezamenlijk, ofwel als college optreden.

8. Artikel 5, sectie 5, “Externe vertegenwoordigingsmacht” van de toentertijd geldende statuten van de verzoekende partij bepaalt:

“ART. 5. Sectie 5. Externe vertegenwoordigingsmacht

§ 1. De Raad van Bestuur vertegenwoordigt als college de VZW in alle handelingen in en buiten rechte. Hij vertegenwoordigt de vereniging door de meerderheid van zijn leden. Onverminderd de algemene vertegenwoordigingsbevoegdheid van de Raad van Bestuur als college, wordt de VZW in en buiten rechte eveneens vertegenwoordigd door de voorzitter en twee bestuurders die gezamenlijk handelen.

§ 2. De Raad van Bestuur of de bestuurders die de VZW vertegenwoordigen kunnen gevolmachtigden van de VZW aanstellen. Alleen bijzondere en beperkte volmachten, voor bepaalde of een reeks bepaalde rechtshandelingen zijn geoorloofd. De gevolmachtigden verbinden de VZW binnen de perken van de hun verleende volmacht waarvan de grenzen wel tegenwerpelijk zijn aan derden overeenkomstig wat geldt inzake lastgeving”.

9. Op 14 mei 2008 heeft de raad van bestuur van de verzoekende partij het volgende beslist:

“De Raad van Bestuur van Milieufront Omer Wattez vzw beslist een verzoek tot vernietiging van (...) het besluit van 8 april 2008 van het College van Burgemeester en Schepenen van de stad Geraardsbergen waarbij de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend aan Smit-Lauwaert, voor het bouwen van een woning op een terrein met als adres Majoor Van Lierdelaan, 9500 Overboelare en met als kadastrale omschrijving afdeling 4 sectie B nummer 221s² in te dienen bij de Raad van State en machtigt Marc De Jonghe en Marcel Lootens waarbij een van hen afzonderlijk de stukken in de procedure kan ondertekenen”.

De beslissing om het voorliggende beroep in te stellen blijkt aldus, in tegenstelling tot hetgeen de tussenkomen partijen in hun laatste memorie aanvoeren, te zijn genomen door de raad van bestuur zelf.

10. Het verzoekschrift werd alleen ondertekend door Marc De Jonghe.

Betrokkene was daartoe gemachtigd door de voormelde beslissing van de raad van bestuur.

De eerste paragraaf van sectie 5 van artikel 5 van de statuten bepaalt dat de verzoekende partij in rechte, naast de raad van bestuur, kan vertegenwoordigd worden “door de voorzitter en twee bestuurders die gezamenlijk handelen”.

Paragraaf 2 sluit duidelijk aan bij paragraaf 1 die uitdrukkelijk betrekking heeft op de vertegenwoordiging van de verzoekende partij bij “alle handelingen in en buiten rechte”.

De aldaar voorziene mogelijkheid tot subdelegatie aan een gevolmachtigde van de v.z.w. geldt derhalve ook voor het ondertekenen van procedurestukken in het kader van een procedure voor de Raad van State.

De kwestieuze machtiging is door de beslissing van de raad van bestuur beperkt tot het ondertekenen van “de stukken in de procedure” in voorliggend annulatieberoep en betreft derhalve een bijzondere en beperkte volmacht voor een reeks welbepaalde handelingen.

Deze machtiging kan bijgevolg worden ingepast in de desbetreffende statutaire bepalingen, die niet in strijd zijn met de v.z.w.-wet, maar precies genomen zijn met toepassing van art. 13, vierde lid, van de v.z.w.-wet.

11. De excepties zijn ongegrond.

V. Onderzoek van het eerste middel

Standpunten van de partijen

12. De verzoekende partij voert in het eerste middel onder meer de schending aan van de artikelen 5 en 8, § 1 en § 2, tweede lid van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid (hierna: DIWB) en van artikel 4 van het besluit van 20 juli 2006 van de Vlaamse regering tot vaststelling van nadere regels voor de toepassing van de watertoets, tot aanwijzing van de adviesinstantie en tot vaststelling van nadere regels voor de adviesprocedure bij de watertoets, vermeld in artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid (hierna: het watertoetsbesluit).

Zij stelt samengevat dat er een betekenisvol nadelig effect op het watersysteem optreedt dat voortvloeit uit een verandering van de toestand van het watersysteem of bestanddelen ervan dat wordt teweeggebracht door de menselijke activiteit die vergund werd, dat er verlies van overstromingsgebied en van overstroombaar volume optreedt en dat de vergunningverlenende overheid zich niet terdege informeerde over de diverse eigenschappen van dit watersysteem, of dit althans niet in overweging neemt bij het nemen van haar besluit en aldus de watertoets niet toepast zoals voorgeschreven.

Het terrein waarvoor de vergunning wordt verleend, ligt in de Dendervallei, zijnde de winterbedding van de rivier. Men spreekt ter zake ook van het natuurlijk overstromingsgebied, het zijn immers gronden die van nature overstroomd worden door de rivier. Onder verwijzing naar artikel 5, 6° DIWB stelt de verzoekende partij dat ten gevolge van de uitvoering van de stedenbouwkundige vergunning minder regenwater zal kunnen infiltreren en dat hierdoor op de plaats van de bebouwing meer verdroging zal optreden. De watergebonden functie, nl. de ruimte hebben om te overstromen, gaat hierdoor grotendeels verloren. Dit impliceert dat het overstromingsgebied op deze plaats zijn functie verliest en dat de veiligheid van andere woningen en/of bedrijfsgebouwen afneemt.

In het bestreden besluit werd geen volwaardig onderzoek gevoerd door de vergunningverlenende overheid naar de mogelijke schadelijke

effecten van de vergunde werken op dit gebied, zoals voorgeschreven door artikel 8, §§ 1 en 2 DIWB, en ontbreekt een toetsing aan de relevante doelstellingen en beginselen van het integraal waterbeleid. In de bestreden vergunning is geen waterparagraaf terug te vinden. Er wordt als voorwaarde gesteld dat de ophoging moet beperkt worden tot 10 meter achter de woning, maar er wordt niet ingegaan op de verenigbaarheid van de activiteit met het watersysteem ondanks het ongunstige advies van de watering. De schade die ontstaat door de vermindering van de ruimte voor het watersysteem wordt niet voorkomen, verminderd of hersteld, ook niet door de voorwaarde om de ophoging te beperken tot 10 meter achter de woning. Door deze ophoging toe te laten neemt de schade aan het watersysteem integendeel toe. Een toetsing van de beoordeling van de ophoging plus bebouwing en de opgelegde voorwaarde aan de doelstellingen bepaald in artikel 5 DIWB, zoals opgelegd door artikel 4 van het watertoetsbesluit, is niet gebeurd.

13. De verwerende partij stelt dat er wel degelijk tot een watertoets is overgegaan. Zij verwijst hiervoor naar het bestreden besluit in zoverre daar wordt verwezen naar het ongunstig advies van de watering “De Gavergracht”, naar de overweging dat “het dossier door de rioleringsambtenaar van naderbij bekeken wordt en dat er indien nodig maatregelen zullen worden opgelegd in de rioleringsvergunningen”, en naar de overweging dat “gelet op het ongunstig advies van de Watering Gavergracht, (de ophoging) dient beperkt tot tien meter achter de woning om erna het oorspronkelijk maaiveld aan te houden”.

Tevens stelt zij dat het bouwperceel gelegen is binnen de grenzen van een definitief vergunde verkaveling.

14. De tussenkomenende partijen sluiten zich aan bij het verweer van de verwerende partij.

Beoordeling

15. Artikel 8, § 5, eerste lid, 1° DIWB stelt dat “de stedenbouwkundige vergunning als vermeld in artikel 99 van het decreet van

18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (...) in ieder geval onderworpen” wordt aan de watertoets.

Artikel 8, § 1 DIWB luidt als volgt :

“§ 1. De overheid die moet beslissen over een vergunning, plan of programma als vermeld in § 5, draagt er zorg voor, door het weigeren van de vergunning of door goedkeuring te weigeren aan het plan of programma dan wel door het opleggen van gepaste voorwaarden of aanpassingen aan het plan of programma, dat geen schadelijk effect ontstaat of zoveel mogelijk wordt beperkt en, indien dit niet mogelijk is, dat het schadelijk effect wordt hersteld of, in de gevallen van de vermindering van de infiltratie van hemelwater of de vermindering van ruimte voor het watersysteem, gecompenseerd.

Wanneer een vergunningsplichtige activiteit, een plan of programma, afzonderlijk of in combinatie met een of meerdere bestaande vergunde activiteiten, plannen of programma's, een schadelijk effect veroorzaakt op de kwantitatieve toestand van het grondwater dat niet door het opleggen van gepaste voorwaarden of aanpassingen aan het plan of programma kan worden voorkomen, kan die vergunning slechts worden gegeven of kan dat plan of programma slechts worden goedgekeurd omwille van dwingende redenen van groot maatschappelijk belang. In dat geval legt de overheid gepaste voorwaarden op om het schadelijke effect zoveel mogelijk te beperken, of indien dit niet mogelijk is, te herstellen of te compenseren. De overheid die oordeelt over de afgifte van een stedenbouwkundig of planologisch attest, vermeld in artikelen 135, § 2, en 145ter, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, dient in redelijkheid na te gaan of de aanvraag door het opleggen van gepaste voorwaarden of aanpassingen de watertoets kan doorstaan”.

Artikel 8, § 2, tweede lid DIWB bepaalt het volgende :

“De beslissing die de overheid neemt in het kader van § 1 wordt gemotiveerd, waarbij in elk geval rekening wordt gehouden met de relevante doelstellingen en beginselen van het integraal waterbeleid”.

Artikel 3, § 2, 17° DIWB, zoals van toepassing ten tijde van het nemen van het bestreden besluit, luidt als volgt :

“§ 2. Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :
(...)

17° schadelijk effect : ieder betekenisvol nadelig effect op het milieu dat voortvloeit uit een verandering van de toestand van watersystemen of bestanddelen ervan die wordt teweeggebracht door een menselijke activiteit; die effecten omvatten mede effecten op de gezondheid van de mens en de veiligheid van de vergunde of vergund geachte woningen en bedrijfsgebouwen, gelegen buiten overstromingsgebieden, op het duurzaam gebruik van water door de mens, op de fauna, de flora, de bodem, de lucht,

het water, het klimaat, het landschap en het onroerend erfgoed, alsmede de samenhang tussen een of meer van deze elementen”.

16. Uit het geheel van deze bepalingen volgt dat een beslissing waarbij een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend een formele motivering moet bevatten waaruit blijkt dat de in artikel 8, § 1 DIWB bedoelde watertoets is uitgevoerd. Uit die motivering moet meer bepaald blijken, hetzij dat uit de werken waarvoor de vergunning wordt verleend geen schadelijke effecten kunnen ontstaan als bedoeld in artikel 3, § 2, 17° van het voormelde decreet, hetzij dat zulke effecten wel kunnen ontstaan, maar dat die door het opleggen van gepaste voorwaarden zoveel mogelijk worden beperkt of hersteld. Enkel met de formeel uitgedrukte motieven mag rekening worden gehouden.

17. Artikel 4, § 1 van het watertoetsbesluit luidt als volgt :

“§ 1. Met behoud van de toepassing van de andere reglementaire bepalingen die ter zake van toepassing zijn, moet de motivering van de beslissing over een vergunningsaanvraag voor de toepassing van de watertoets een duidelijk aangegeven onderdeel bevatten, de waterparagraaf genoemd, waarbij, eventueel rekening houdend met het wateradvies, een uitspraak wordt gedaan over:

1° de verenigbaarheid van de vergunningsplichtige activiteit met het watersysteem;

2° in voorkomend geval, de voorwaarden en maatregelen om het schadelijke effect dat kan ontstaan als gevolg van de vergunningsplichtige activiteit, te voorkomen, te verminderen, te herstellen, of, in de gevallen van de vermindering van de infiltratie van het hemelwater of de vermindering van de ruimte voor het watersysteem, te compenseren;

3° een toetsing van de beoordeling van de vergunningsplichtige activiteit en de opgelegde voorwaarden en maatregelen aan de doelstellingen, bepaald in artikel 5 van het decreet”.

18. Artikel 5, eerste lid, 6° DIWB, zoals het gold ten tijde van het nemen van het bestreden besluit, luidt als volgt :

“Bij het voorbereiden, het vaststellen, het uitvoeren, het opvolgen en het evalueren van het integraal waterbeleid beogen het Vlaamse Gewest, de diensten en agentschappen die afhangen van het Vlaamse Gewest, de besturen, alsmede de publiekrechtelijke en privaatrechtelijke rechtspersonen die in het Vlaamse Gewest belast zijn met taken van openbaar nut, de verwezenlijking van de volgende doelstellingen :

(...)

6° het beheer van hemelwater en oppervlaktewater zo organiseren dat :

- a) het hemelwater zoveel mogelijk verdampt of nuttig wordt aangewend of geïnfiltreerd, en dat het overtollig hemelwater en effluentwater gescheiden van het afvalwater en bij voorkeur op een vertraagde wijze via het oppervlaktewaternet wordt afgevoerd;
- b) verdroging wordt voorkomen, beperkt of ongedaan gemaakt;
- c) zoveel mogelijk ruimte wordt geboden aan water, met behoud en herstel van de watergebonden functies van de oeverzones en overstromingsgebieden;
- d) de risico's op overstromingen die de veiligheid aantasten van de vergunde of vergund geachte woningen en bedrijfsgebouwen, gelegen buiten overstromingsgebieden, worden teruggedrongen”.

19.1. In het motiverend gedeelte van het bestreden besluit wordt overwogen dat een ongunstig advies werd verleend “door de watering Gavergracht aangezien er gebouwd wordt in de winterbedding van de Dender”. Tevens wordt vastgesteld dat “de ophoging over het volledige terrein wordt aangevraagd”, en wordt “eveneens gelet op het ongunstig advies van de watering Gavergracht” geoordeeld dat die ophoging “dient beperkt te worden tot 10m achter de woning om erna het oorspronkelijke maaiveld aan te houden”. Dit doet de verwerende partij besluiten dat de aanvraag slechts kan vergund worden onder de voorwaarde “dat de gevraagde ophoging achteraan de woning beperkt dient te worden tot een afstand van 10m achter de woning”.

19.2. Uit het bestreden besluit blijkt dat de vergunningverlenende overheid het noodzakelijk acht een voorwaarde op te leggen om de vergunning te kunnen verlenen, “gelet op het ongunstig advies van de watering Gavergracht”, waarin wordt aangegeven dat de aanvraag zich situeert “in de winterbedding van de Dender”. De voorwaarde blijkt aldus verband te houden met het watersysteem en wordt, gelet op de voormelde bepalingen van het DIWB en het watertoetsbesluit, opgelegd om het schadelijke effect dat kan ontstaan als gevolg van de vergunningsplichtige activiteit, te voorkomen, te verminderen, te herstellen, of te compenseren.

Uit het bestreden besluit blijkt, zoals de verzoekende partij terecht stelt, evenwel nergens dat de opgelegde voorwaarde wordt getoetst aan enige relevante doelstelling van het integraal waterbeleid, zoals is vereist door de

voormelde bepalingen van het DIWB en artikel 4, § 1, 3° van het watertoetsbesluit. Op grond van de motivering in het bestreden besluit kan niet worden nagegaan of de opgelegde voorwaarde, meer bepaald de opgelegde beperkte ophoging “tot een afstand van 10m achter de woning”, kan volstaan in het licht van een doelstelling van integraal waterbeleid die in casu relevant kan zijn, zoals de door de verzoekende partij aangehaalde organisatie van het beheer van hemelwater en oppervlaktewater.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

19.3. Het valt niet in te zien, zoals de verwerende partij in de laatste memorie stelt, waarom “een verdere motivering (...) overbodig” zou zijn, noch waarom de verzoekende partij “geen belang” zou hebben “om een verdere explicitering in de motivering te vragen van hetgeen (niet eens) impliciet in de motivering zit gebakken”, aangezien enkel met de formeel in het bestreden besluit uitgedrukte motieven mag rekening worden gehouden en aangezien, gelet op de beoordeling van het middel, uit het bestreden besluit niet blijkt dat de opgelegde voorwaarde de toets “aan de relevante doelstellingen en beginselen van het integraal waterbeleid” kan doorstaan.

Evenmin ontnemt het loutere feit dat “het bouwperceel gelegen is binnen de grenzen van een definitief vergunde verkaveling waardoor er (...) een recht tot bouwen bestaat”, de verzoekende partij het belang bij het middel. Het beschikken over een verkavelingsvergunning laat immers niet toe dat binnen deze verkaveling, om het even welke constructie op om het even welke wijze wordt opgetrokken. Ten gevolge van de watertoets kan immers het recht op bouwen, door middel van het opleggen van gepaste voorwaarden, beperkt worden.

De excepties zijn niet gegrond.

19.4. In zoverre de verwerende partij in de laatste memorie opwerpt dat “het richtlijnenbesluit (lees: het watertoetsbesluit) in deze als onwettig geweerd (moet) worden” wegens “niet conform met artikel 8, § 2, lid 2 DIWB”, dient te worden vastgesteld dat zij niet aanduidt waarin deze non-conformiteit precies bestaat, maar volstaat met het louter parafraseren van het voormelde

artikel 8, § 2, tweede lid DIWB. Er valt dan ook niet in te zien waarom het watertoetsbesluit als onwettig geweerd moet worden.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van 8 april 2008 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Geraardsbergen waarbij aan Hans SMIT en Stefanie LAUWAERT de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een eengezinswoning met tuinberging op een perceel gelegen te Overboelare (Geraardsbergen), Majoor Van Lierdelaan, kadastraal bekend sectie B, nr. 221/s/2.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkommende partijen worden verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 250 euro, ieder voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van elf april 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Roger Stevens